

Initiativ

Der var aldrig rigtig nogen der lagde mærke til Minna. De fleste havde svært ved bagefter at huske hvordan hun så ud - hvis de overhovedet kunne huske, de havde mødt hende. Da hun så sig i spejlet den morgen havde hun selv lidt svært ved at stille skarpt på detaljerne: det lange hår, de grå øjne bag brilleglassene, fregnerne. Men det var nu også fordi det var en lidt spændende dag: kalenderprogrammet til tidsmaskinen skulle opdateres, og hun havde fået lov til at være med til det.

Mens hun gjorde sig klar til at tage afsted, tænkte hun igen og igen på hvordan hun ville modtage programmørerne, når de kom kl. 10. Hun ville have kaffe klar, og basser, og alle skærme skulle være tændt, så de ikke skulle vente på dét.

I bussen genlæste hun emailen, der beskrev proceduren: det ville tage højst to timer, det krævede minimal assistance, man undskyldte for ulejligheden, og dagen efter ville der være kursus i den nye funktionalitet. Men hun blev distraheret af et par, der sad bagved hende og talte meget højt. Eller rettere, han talte meget højt.

"Jo, men han var jo lidt af en bisse. Charmerende, og kunne altid komme i bukserne på damerne. Men når han først havde fået hvad han ville - så var han ude af døren igen og kom aldrig tilbage, uanset hvad han havde lovet. Han var også handelsrejsende, så jeg mødte ham tit når vi overnattede på samme hotel, og som regel var han jo ikke alene - hvis du ved hvad jeg mener. Og nogle gange mødtes vi også om morgenen, og spiste morgenmad sammen. Og der var damen jo ikke helt så tilfreds længere. Der var sågar nogle, der brød sammen, fordi han havde friet til dem aftenen før, og nu ikke havde tænkt sig at leve op til løftet."

Hun følte sig heldig, at Kurt aldrig havde opført sig sådan. De var blevet gift 6 måneder efter han friede, præcis som han havde lovet, og selvom han var meget ude at rejse, kom han altid tilbage til hende.

"Men jeg ved ikke, måske var der alligevel en af damerne, der ikke kunne snuppe at blive behandlet sådan. Pludselig mødte jeg ham ikke mere, og et halvt år efter hørte jeg han var blevet myrdet. Jeg hørte også nogle historier om, at han havde fået den skåret af, men det var vist bare historier."

Det løb hende koldt ned ad ryggen. Det var jo præcis sådan det var gået hendes Kurt. Men det kunne da umuligt være ham de snakkede om. Og det var jo også så længe siden - 15 år siden her til maj. Der var da ikke nogen, der huskede den sag længere.

"Jo, ham Kurt, han kunne noget, vi andre ikke kunne. Året før han døde satte han rekord - flest støvsugere solgt på en måned."

Hun hørte ikke mere. Det svimlede for hende. Det var et rent held, hun huskede at stå af på det rigtige stoppested. Ingen lagde mærke til, at hun var mere bleg end sædvanligt, eller at hun var endnu mere tavs over morgenkaffen end hun plejede at være.

Sagen havde været på forsiden af alle aviserne. Og fordi Minna var mistænkt, kom hun også på forsiden. Det havde været et mareridt. Journalisterne der ringede nat og dag. Ungerne, der drillede hende og kaldte hende "morder". Kollegaerne, der trak sig lidt væk fra hende, og blev helt stille hver gang hun gik forbi. Hun græd sig i søvn hver nat. Kurt var død! Brutalt myrdet. Hun ville ønske, hun vidste hvem der havde gjort det. Hvem kunne dog på nogen måde have noget mod hendes Kurt? Han var så sød som dagen var lang. Jo, måske blev han lidt gnaven, når hun havde glemt at fylde køleskabet med øl - men det var okay. Hun havde jo ikke andet at lave hele dagen end at købe ind og gøre rent, så når han kom hjem efter en stresset uge, skulle tingene selvfølgelig være i orden. Og det var kun en enkelt gang han havde slået hende - og siden da havde hun altid husket at sætte duppen på tandpastatuben, så det var jo også fint nok. Og når hun huskede at have alting klar til han kom hjem fredag aften (eller lørdag morgen, når han havde været langt væk), så havde de en rigtig god weekend. Hun var ked af, at de aldrig havde fået børn - men det var jo nok fordi hun havde røget for meget. Kurt havde haft helt ret i, at det var en snavset uvane, og hun var glad for, at han fået hende til at holde op.

I sidste ende kunne politiet ikke bevise, at det var hende. Dels mente man ikke, at hun kun-

ne være stærk nok til at føre den økse, der var mordvåbnet, dels havde hun været på besøg hos sin søster den weekend, og hun kunne jo ikke være to steder på én gang. (Hun vidste ikke, at politifolkene havde haft tidsmaskinen oppe at vende, og så havde afvist den teori, fordi hun umuligt kunne have haft råd til at bruge den.) Men ungerne blev ved med at drille hende, og kollegaerne blev ved med at trække sig væk. Så til sidst flyttede hun til en helt ny by, hvor de aldrig havde hørt om "Morderiske Minna", og fik et nyt job. Og da tidsmaskine-departementet udvidede, og ansatte nye folk til tidsbestillingen, fik hun nemt jobbet. Og hendes nye kollegaer trak sig aldrig væk fra hende, og de holdt aldrig op med at tale, når hun kom ind i lokalet.

Morgenkaffen trak lidt ud. Det var meningen, de skulle have lukket den formiddag, mens programmerne blev opdateret, og Susanne benyttede lejligheden til at fortælle alt om en mærkelig oplevelse, hun havde haft dagen før.

"Og Jens insisterede på, at han havde set mig være inde og købe den nye støvsuger, de havde på tilbud sidste uge. Og jeg havde jo også tænkt mig at købe den, men så glemte jeg det alligevel. Så hvem han har set være inde og købe den, det ved jeg jo ikke. Jeg har jo ikke en tvillingesøster eller noget lignende. Men de siger jo, vi alle sammen har en dobbeltgænger. Måske havde hun også brug for en ny støvsuger." Susanne grinede.

Bitten var ikke imponeret. "Sådan noget vrøvl. Hvis det var dig, så har han vel din underskrift på en kvittering eller sådan noget. Og hvis det ikke var dig, så har han ikke. Det kan da ikke være så svært at regne ud."

"Jo, men det glemte jeg også at sige, det er jo det, der er rigtigt mærkeligt. Fordi pengene er nemlig trukket på mit dankort. Men jeg har altså ikke støvsugeren! Så hvordan det kan lade sig gøre ..."

Minna kunne ikke helt følge med i historien - tanken om at Kurt måske (måske?) havde haft andre kvinder - og mange af dem - var grotesk. Det lød slet ikke som hendes Kurt. Men på den anden side var det jo rigtigt at han havde vundet den der rekord. Hun havde stadig hans diplom et eller andet sted. Han havde været så stolt af det. Og selvfølgelig havde han fortjent det - faktisk skulle han have haft det længe før. Men tanken om, at han måske havde fejret det med en anden, før han nogensinde havde fortalt hende det ... Rundstykket ville ikke rigtig glide ned, og hun havde glemt at putte sukker i kaffen.

Bitten havde også en historie. "Jeg synes det er meget mere mærkeligt at nogen har afleveret mine biblioteksbøger for mig. Jeg havde en hel stabel liggende klar, som skulle have været afleveret i onsdags, men så ringede Karen i sidste øjeblik og inviterede mig til en polterabend. Og så tænkte jeg jo bare, at så måtte jeg jo leve med bøderne. Men da jeg checkede torsdag morgen var de væk! Og biblioteket siger, at de blev afleveret til tiden."

"Måske har du været så stegt til den polterabend, at du lige var forbi biblioteket også." Susanne var ved at trille ned ad stolen af grin. "Var det en bibliotekar, der skulle giftes?"

"Altså, kan du ikke tage det her alvorligt? Det er måske lidt bizart, at nogen afleverer mine bøger for mig - men tanken om, at nogen har været inde i min lejlighed ..."

Minna rejste sig brat. Hun var kommet i tanke om programmørerne, og begyndte at gøre klar til dem. Bitten snakkede videre, og lagde ikke mærke til, at hun gik.

Om eftermiddagen var der åbent, og Bitten og Susanne fik travlt med at ekspedere. Susanne fik en af de typiske kunder, der gerne ville "møde en stor forfatter". De kiggede på valgmulighederne, og endte med at vælge Morten Korch (kunden var født på Fyn, og kunne stadigvæk lidt fynsk). Så var der det sædvanlige med tøj, og bestillingen dukkede op ude hos Minna - to sæt tøj, et par sko, og en mikrofon forklædt som vandrestok.

Bitten havde endnu en gang fået en kunde, der gerne ville til middelalderen, men ikke havde fået de nødvendige vaccinationer. Til sidst blev kunden sendt tilbage til sin læge, men Minna fik en delvis bestilling: tøj, madvarer og et skærslippersæt. Hun placerede en bestilling på maden til mandag otte dage, og gjorde tøjet og slibesættet klar.

Det gik hurtigt at lave det, hun efterhånden havde døbt "Leonora Christine" pakken. Til gengæld var det nyt at lave en pakke til den fyr, der gerne ville prøve "hvordan det var at være slave" - men i bund og grund skulle han jo bare have nogle laser. Og så var der en dansk-studerende, der ville forske i den tid, hvor de primære sprog i Danmark var latin, fransk og tysk - det blev nok

lidt svært, eftersom den studerende var en kvinde. Men Minna lavede en pakke til hende også.

Eftermiddagen gik hurtigt. Minna lagde mærke til, at det nye kalendersystem kørte lidt hurtigere. Og det var meget tydeligt, at der var masser af tid til overs - hvorfor valgte folk aldrig at rejse om aftenen? Hvorfor var det altid kl. 9 om morgen, som om de skulle på arbejde, og ikke afsted på deres livs vigtigste rejse? Specielt eftersom man ikke behøvede møde op på afrejsedagen, men kunne tage afsted hjemme fra sin egen dagligstue.

Før de gik hjem, vendte Bitten og Susanne endnu en gang deres oplevelser fra ugen før. Bitten sagde, at hvis hun endelig skulle købe en tidsrejse, så skulle det i hvert fald ikke være tilbage til sidste onsdag - den der polterabend var endt med at være dødkedelig, fordi den vordende brud havde fået kolde fødder.

Minna var ekstra lang tid om at komme afsted. Hun sad ved tastaturet og småsnakkede. "Hvordan kunne Kurt - og uden at fortælle mig det - hvis jeg var der den aften, så ville jeg have budt morderen velkommen." Tidsrejse-AI'en lyttede tålmodigt.

Susanne stak over til Jens på vej hjem. Hun ville prøve at spørge ham, om han havde lagt en støvsuger til side til hende. Måske var det det han havde ment? I elevatoren på vej op checkede hun sms'er, og lagde ikke mærke til, at væggene flimrede om hende et øjeblik. Da hun ankom til "7. etage, køkken og rengøring" så hun skiltet med det samme: "støvsuger, nedsat 50%". Hun nappede en fra stakken, og styrede mod kassen med det samme. Hun havde et smørret grin, da hun bad Jens om at give hende den "på beløbet". Det skulle han komme til at høre for det her!

På vej ned, mens hun læste på siden af pakken med støvsugeren, lagde hun heller ikke mærke til at væggene flimrede igen.

Bitten var lidt vred, mens hun kørte op med elevatoren til sin lille lejlighed. Hvis bare folk kunne have deres papirer i orden, når de kom for at bestille tid! De troede, at fordi deres forskningsprojekter var blevet godkendt, så behøvede de ikke tænke på papir mere. Nå, men det var jo deres hovedpine. Så længe hun passede sit arbejde, så var hun sådan set ligeglad om de kom afsted eller ej. Og når hun var færdig med sit arbejde, kunne hun komme hjem til sin vidunderlige udsigt over parken.

Halvvejs oppe så hun ud af øjenkrogen, at noget ændrede sig. Hun stirrede på etage-nummeret - havde hun ikke allerede været forbi 3. sal? Men det kunne jo ikke passe. Så hun glemte det igen, og mumlede videre over akademiske idioter, der kunne skrive ansøgninger på 300 sider, men ikke huskede at tage deres visum med.

Da hun fik låst døren op, faldt hendes øjne på en stak bøger. Den stak. De biblioteksbøger, hun angiveligt allerede havde afleveret. Og nu var det over en uge siden, de skulle have været derhenne! Hun puttede dem i en plastikpose med det samme, og kørte ned igen, bandende hele vejen. Hvem i alverden kunne have fjernet dem? Og så lagt dem frem igen! Når hun kom hjem, ville hun ringe til politiet. Selvom, de ville sikkert heller ikke høre efter hvad hun sagde. Når der ikke var noget, der var stjålet var de ligeglade.

Bibliotekaren var sød, og sagde hun ikke skulle betale en bøde. Ja, sagde faktisk, at bøgerne jo ikke var for sent afleveret. Nå ja, det var jo hendes job.

Og så hjem igen. Hun tænkte over hvad hun ville sige til politiet, og lagde derfor ikke mærke til, da etage-nummeret hoppede igen - denne gang kom hun tilsyneladende ikke forbi 3. sal.

Næste morgen var afdelingen lukket. Bitten havde startet dagen med at checke loggen for natten, og havde fundet tre uautoriserede afgange. Det var aldrig sket før, så hun havde bedt om at afdelingen blev lukket, mens sagen blev undersøgt. Imidlertid kunne de ikke selv gøre noget, så de sad i kantinen mens teknikerne checkede udstyret.

Bitten var lidt rystet. Dels var det hendes stolthed, at alt papirarbejdet var på plads, før folk blev endelig booket. Og nu var tre afgange sket, uden noget papirarbejde overhovedet! Dels havde hun haft endnu en mærkelig oplevelse dagen før.

"Da jeg kom ind i lejligheden - så lå bøgerne der i en stak igen!"

Susanne var lidt distraheret. "Hvilke bøger?"

"Biblioteksbøgerne. Jeg fortalte i går, at de blev afleveret sidste uge, mens jeg var til polterabend. Men nu var de der pludselig igen. Så jeg skyndte mig selvfølgelig afsted med dem, og var pa-

rat til at betale bøden. Men bibliotekaren sagde bare, at det ikke gjorde noget - de var ikke for sent afleveret. Jeg begriber ikke, hvordan det kan lade sig gøre!"

"Nåh det. Måske har du også en tvillingsøster, der låner og afleverer bøger for dig. Nej, nu skal du bare høre. Kan du huske den støvsuger vi snakkede om i går? Den jeg glemte at købe? Jeg skulle ind og drille Jens i går aftes, og høre om han måske havde gemt en til mig - han vidste jo godt, at jeg gerne ville have den, og måske var det derfor han sludrede så meget om, at min tvilling havde købt den. Men da jeg nåede forretningen - så havde de tilsyneladende fået flere støvsugere! Så jeg skyndte mig jo at købe en, når tilbuddet stadig var der. Og jeg drillede Jens med, at han kunne jo bare have sagt, at de ville få nogle flere - men han kiggede bare på mig, som om jeg snakkede russisk."

Minna sagde ikke noget. Og da teknikerne kom, for at spørge, hvorfor de tre kvinder havde haft tidsrejser dagen før, sagde hun stadig ikke noget. Bitten og Susanne blev meget lettede over at høre, at deres oplevelser havde en naturlig forklaring - men også lidt forvirrede over det hele, indtil teknikerne forklarede, at det nye kalendersystem havde lidt for meget initiativ, og havde booket afgangene på basis over, hvad det havde overhørt dem tale om. Minna sagde stadig ikke noget. Faktisk sagde hun ikke noget, hele vejen til dommen blev afsagt. Og da sagde hun kun "han fortjente det, det svin."

Brønshøj, 30/7-08